

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, v právnej veci navrhovateľa: **S.**, nar. X., štátneho príslušníka Iránu, naposledy bytom T., Pobytový tábor Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky R., na dlhodobej priepustke na adrese D., zastúpeného JUDr. M., Liga za ľudské práva, Hurbanovo nám. č. 5, Bratislava, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková č. 6, o preskúmanie rozhodnutia odporcu ČAS: MU-468-55/PO-Ž-2007 zo dňa 6.4.2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/23/2009-44 zo dňa 24.2.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/23/2009-44 zo dňa 24.2.2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-468-55/PO-Ž-2007 zo dňa 6.4.2009 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu ČAS: MU-468-55/PO-Ž-2007 zo dňa 6.4.2009 o neudelení azylu na území Slovenskej republiky navrhovateľovi podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) a o poskytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13 a/ a § 20 ods. 4 zákona o azyle na dobu jedného roka odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci a tento aj logicky vyhodnotil, pretože sa pridržiaval právneho názoru súdu vysloveného v rozsudku zo dňa 10.10.2008. Konštatoval, že správny orgán s poukazom na rôznosť navrhovateľom prednášaných dôvodov svojej žiadosti o azyl osobu navrhovateľa správne vyhodnotil ako nedôveryhodnú a pretože aj prípadné odsúdenie navrhovateľa za bránenie zatýkania jeho strýka, resp. uloženie povinnosti pravidelne sa hlásiť na určenom štátnom orgáne nie je možné posúdiť ako prenasledovanie v zmysle zákona o azyle, rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a vyjadril presvedčenie, že jeho vyjadrenia sú súvislé, hodnoverné, nie sú v rozpore s dostupnými informáciami a že spĺňa podmienky pre udelenie azylu na základe opodstatnenej obavy z prenasledovania z dôvodu určitých politických názorov. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že vypovedacia schopnosť (hodnovernosť) ním predložených dôkazov je nulová z dôvodu, že ide len o fotokópie, pretože o nutnosti predloženia dôkazov sa dozvedel až počas azylového konania, v čase úteku zo svojej krajiny túto vedomosť nemal, no akonáhle sa o tom dozvedel, vyvinul snahu, aby tieto dôkazy mohol predložiť. Dodal tiež, že žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje predloženie originálov listín.

Nesprávnosť právneho posúdenia krajským súdom i odporcom videl aj v tom, že bol označený za nehodnoverného s tým, že už toto konštatovanie je spôsobilé k potvrdeniu správnosti výroku rozhodnutia o neudelení azylu. Zdôraznil, že od počiatku uvádzal ten istý dôvod žiadosti o azyl, preto záver krajského súdu, že „postupne uvádzal nové závažnejšie skutočnosti“ považoval za neadekvátne prísny. Uviedol, že je logické, že čím dlhšie sa na Slovensku nachádzal, mal možnosť získať informácie o azylovom konaní a to

predovšetkým informáciu o potrebe detailne opísať svoje dôvody a predložiť dôkazy. Od začiatku tvrdil a stále tvrdí, že bol uväznený, sympatizoval so stranou Mojahedin-e-Khalq a nemožno použiť v jeho neprospech to, že niektoré udalosti detailnejšie opísal.

Krajskému súdu vytkol tiež to, že keďže podľa jeho záverov majú ním predložené dôkazy vypovedaciu hodnotu, nemali byť predsa podkladom pre jeho rozhodnutie /na str. 7/ a teda v odôvodnení svojho rozsudku o nehodnovernosti navrhovateľa ich nemal použiť.

Navrhovateľ dôvodil, že jeho strach z prenasledovania je možné považovať za opodstatnený, nakoľko konanie, ku ktorému došlo vo väzení spočívalo v závažnom konaní spôsobujúcom porušenie jeho ľudských práv. V súvislosti s tým poukázal na informácie vyplývajúce z Country Report on Human Rights Practices 2006 a zo správy US Department of State z marca 2007.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, pretože navrhovateľ neuviedol a ani nepreukázal také skutočnosti, ktoré by boli dôvodom pre udelenie azylu. Dodal, že objektívne a individuálne posúdil všetky relevantné okolnosti a zistil, že navrhovateľ uvádzal iné skutočnosti ako tie, ktoré sú uvedené v § 8 a 10 zákona o azyle a preto považuje preskúmané rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom a azyle a Ženevským dohovorom z roku 1951 o právnom postavení utečencov.

Odporca uviedol, že navrhovateľ o azyl požiadal preto, lebo v Iráne mal problémy, pretože brat jeho matky bol politicky aktívny v strane mudžahedínov, pohádal s príslušníkmi polície pri zatýkaní strýka v roku 2004, za čo bol odsúdený na jeden mesiac odňatia slobody. Ďalej uviedol, že dňa 15.1.2009 bol s navrhovateľom uskutočnený doplňujúci pohovor, počas ktorého predložil kópiu dvoch listov, ktoré majú dokladovať, že bol mesiac vo väzení a potom sa musel 2x v mesiaci hlásiť na súde; druhým listom bolo oznámenie, aby sa do 48 hodín dostavil na súd, pretože porušil ohlasovaciu povinnosť a zároveň je tam uvedené, že ak by sa v uvedenej lehote nedostavil, bude stíhaný podľa zákona. Konštatoval, že súd postupoval zákonným spôsobom, ktorý nevykazuje známky prenasledovania a navrhovateľ sám porušil povinnosť uloženú mu súdom, pričom ani samotné odsúdenie navrhovateľa na trest odňatia slobody na 1 mesiac nie je trestom, ktorý by vykazoval známky neprimeranosti.

Poukázal na to, že navrhovateľ nikdy neuviedol, že by bolo proti nemu použité fyzické alebo psychické násilie. Uložený trest nemožno považovať za neprimeraný a ani za odsúdenie pre uplatňovanie politických názorov navrhovateľa. Skutočnosť, že vo veci neboli preukázané žiadne prvky perzekúcie, svedčí aj samotné tvrdenie navrhovateľa, keď na otázku, či bola príčinou povinnosti hlásenia sa na súde aj politická činnosť alebo výlučne len konflikt s políciou pri zatýkaní strýka, doslovne odpovedal: „Bolo to len kvôli zatýkaniu strýka.“

K námietke navrhovateľa, že ak mu bola poskytnutá doplnková ochrana z dôvodu, že po posúdení všeobecnej situácie v Iráne, ako aj aktivít navrhovateľa, v prípade jeho nedobrovoľného návratu do krajiny pôvodu nemožno vylúčiť, že by sa mohol stať terčom neľudského zaobchádzania, je možné sa domnievať, že splňal aj podmienky pre udelenie azylu, odporca uviedol, že nemal na mysli aktivity navrhovateľa vo vzťahu k jeho údajnej činnosti pri propagovaní strany mudžahedínov, ale jeho odchod z krajiny pôvodu a tým nesplnenie si súdom uloženej povinnosti hlásiť sa. Odporca zdôraznil, že v prípade návratu navrhovateľa do Iránu by práve pre nesplnenie si tejto povinnosti mohol byť podrobený neľudskému zaobchádzaniu, a preto mu bola poskytnutá doplnková ochrana, pokiaľ nedôjde ku konsolidácii politickej situácie v krajine pôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. júla 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu, zistil, že dňa 6.3.2007 požiadal navrhovateľ (spolu s manželkou Z.) o udelenie azylu. Ako dôvod svojej žiadosti označil obavy o život, pretože bol prenasledovaný iránskou vládou, lebo jeho strýko bol členom politickej strany Mojahedin-e-Khalq.

Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 27.3.2007 vyplýva, že v krajine pôvodu mal problém s políciou, pretože koncom roka 2004 polícia prišla zatknúť brata jeho matky a vziať ho do väzenia, keďže bol členom strany mudžahedínov. On sa ho zastal, preto ho polícia zbila a tiež ho vzala a uväznila v Lahijan. Bol odsúdený na 1 mesiac. Na otázku, či bol členom nejakej politickej strany, hnutia alebo inej organizácie uviedol, že nebol. Na výzvu, aby uviedol všetky dôvody, pre ktoré sa rozhodol požiadať o azyl, uviedol, že v krajine pôvodu má problémy, lebo brat jej matky bol politicky aktívny v strane mudžahedínov a on mal kvôli tomu problémy s políciou a súdmi, musí sa každých 15 dní hlásiť na políciu v Lahijane. Na otázku, prečo opustil krajinu pôvodu až po 2 rokoch od problémov s políciou uviedol, že musel vyriešiť peniaze na cestu. Do krajiny pôvodu sa vrátiť nechcel, pretože sa obáva o svoj život a bojí sa polície.

Odporca rozhodnutím ČAS: MU-468/PO-Ž-2007 zo dňa 11.5.2007 neudelil navrhovateľovi azyl, neposkytol mu doplnkovú ochranu a vyslovil, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia.

Krajský súd v Bratislave na základe opravného prostriedku navrhovateľa rozsudkom č. k. 9Saz 113/2007-63 zo dňa 10.10.2008 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP predmetné rozhodnutie odporcu, pretože dospel k záveru, že posúdenie skutkového stavu odporcom bolo nedostačujúce pre rozhodnutie v predmetnej veci a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Odporcovi uložil prehodnotiť skutočnosť, či by v prípade návratu do krajiny pôvodu nehrozila navrhovateľovi perzekúcia a prenasledovanie z dôvodu jeho politického presvedčenia, nakoľko je sympatizantom strany mudžahedínov.

V priebehu nového konania odporca vykonal s navrhovateľom dňa 15.1.2009 doplňujúci pohovor, z ktorého vyplýva, že strýko navrhovateľa bol členom protivládnej strany, ktorá je prenasledovaná, lebo nesúhlasí s vládou politikou a jej cieľmi sú ľudské práva a sloboda. Problémy navrhovateľa vznikli pri zatýkaní strýka. Navrhovateľ ďalej uviedol, že spolu s ľuďmi rovnakého zmýšľania roznášali propagačné materiály - letáky strany, ktoré sami vyrobili a jeho priateľ A. bol pre túto činnosť zadržaný a popravený.

Na otázku kedy a od koho sa dozvedel, že je naňho vydaný zatýkací rozkaz, odpovedal, že mu to oznámila jeho rodina, ktorá mu doklady poslala faxom z Iránu. Tiež

uviedol, že mal zákaz opustiť krajinu, hoci mu nič nebolo dané písomne, len mu to oznámili ústne.

Na otázku, čo mu hrozí v prípade návratu do Iránu odpovedal, že mu hrozí poprava - spoločné aktivity vykonával s A., ktorého popravili a preto by popravili aj jeho.

Súčasťou administratívneho spisu sú aj tieto správy o krajine pôvodu: Správa o dodržiavaní ľudských práv v krajine - Irán vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu z 11.3.2008, Profil krajiny – Irán z mája 2008, Správa Amnesty International 2008 – Irán zo dňa 28.5.2008, správy z tlače (denníky SME a Nový Čas).

Na základe takto zisteného a doplneného skutkového stavu vydal odporca dňa 6.4.2009 rozhodnutie, ktorým vyslovil, že navrhovateľovi neudeľuje azyl, no poskytne mu doplnkovú ochranu na dobu 1 roka od právoplatnosti rozhodnutia. Konštatoval, že v prípade navrhovateľa absentuje pojem prenasledovania, pretože zaistenie políciou na 1 mesiac nemožno označiť ako prenasledovanie, nakoľko v prípade konfliktu s políciou pri zatýkaní strýka išlo o konanie protiprávne, čo potvrdzuje i samotná žaloba súdu, podľa ktorej navrhovateľ konal proti zákonom Islamskej republiky Irán, vyvolával spory s orgánmi obranných vojenských síl a bol v spojení s orgánmi pôsobiacimi proti zákonnosti a poriadku štátu. Preto nemožno považovať rozhodnutie súdu o odňatí slobody na 1 mesiac za perzekúciu, ale za následok protiprávneho konania a teda aj trest za porušenie zákonov. Odporca ďalej dôvodil, že za prenasledovanie nemožno považovať ani uloženú povinnosť hlásiť sa na súde, pretože iránske štátne orgány mali dôvodné podozrenie na styk so strýkom, členom politickej strany Mojahedin-e-Khalq a vzhľadom na jej militantnosť považovali za potrebné prijať opatrenia na obmedzenie aktivít jej členov a iných osôb spájaných s touto organizáciou. Podľa odporcu nejde o akt, ktorý by navrhovateľovi bránil naďalej žiť v krajine pôvodu a navyše navrhovateľ žil v Iráne ešte ďalšie 2 roky bez toho, aby nejakým výrazným spôsobom bola ohrozená jeho bezpečnosť, pričom v krajine zotrval aj jeho strýko – údajný člen strany mudžahedínov a to aj napriek obdobnej povinnosti hlásiť sa na súde. Odporca tak dospel k záveru, že kroky iránskych štátnych orgánov voči navrhovateľovi nejavili žiadne známky perzekúcie a nebol teda nútený krajinu pôvodu opustiť.

Krajský súd sa so záverom odporcu stotožnil a dal odporcovi za pravdu, ak tento uviedol, že ak by dôvody odchodu navrhovateľa skutočne existovali, celkom určite by ich

navrhovateľ uviedol už pri vstupnom pohovore. Poukázal na nedôveryhodnosť navrhovateľa, ktorá je zrejmá aj z toho, že dôvody jeho odchodu, ktoré uviedol pri vstupnom pohovore, sa podstatne líšili od tých, ktoré uviedol v opravnom prostriedku, resp. v doplňujúcom pohovore.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje uvedený záver odporcu, na rozdiel od krajského súdu, za nepodložený a nesprávny. Navrhovateľ od počiatku uvádzal tie isté dôvody, ktoré postupne len bližšie konkretizoval a to – sympatizovanie so stranou Mojahedin-e-Khalq a väznenie. Dôvody a tvrdenia navrhovateľa sú podľa názoru odvolacieho súdu od počiatku konzistentné a nemožno konštatovať, že osoba navrhovateľa je nedôveryhodná len na tom základe, že svoju výpoveď navrhovateľ počas konania doplňal a bližšie rozvádzal.

Odporca sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal dostatočne ani otázkou objektívneho elementu pocitu strachu navrhovateľa, keď v rozhodnutí neanalyzoval situáciu v krajine pôvodu z hľadiska postoja štátnych orgánov k členom politickej strany Mojahedin-e-Khalq. V konaní nebola nijakým spôsobom vyvrátená pravdivosť tvrdenia navrhovateľa, že vykonával určitú činnosť v prospech tejto strany, tým že roznášal letáky, čím vlastne demonštroval svoje sympatie k tejto strane a rovnako nebolo vyvrátené ani tvrdenie, že navrhovateľov priateľ A., s ktorým takúto činnosť vyvíjali, bol za to aj popravený a teda, že by navrhovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu mohla tiež reálne hroziť perzekúcia - a to najmä s ohľadom na situáciu v krajine pôvodu, keď z rôznych správ o krajine pôvodu vyplýva, že politickí väzni boli väznení aj niekoľko rokov a to i len za sympatizovanie so stranou mudžahedínov, bol im odopieraný riadny proces a právne zastúpenie, za akúkoľvek politickú činnosť smerujúcu proti súčasnej vláde sú ukladané ťažké tresty, aktivisti sú zatýkaní i za distribúciu letákov, dokonca v niektorých prípadoch sú na mieste zastrelení. Podľa Národnej rady odporu Iránu - National Council resistance of Iran (NCRI) vláda voči takejto činnosti preukazuje nulovú toleranciu. Z obsahu informácií, ktoré sú založené v administratívnom spise odporcu, vyplýva ďalej to, že EÚ vyňala organizáciu Mojahedin-e-Khalq zo zoznamu teroristických organizácií, keďže táto skupina sa zriekla násilia.

Z administratívneho spisu tiež vyplynulo, že počet popráv v roku 2007 prudko vzrástol, pričom nie je možné určiť presný počet popravených. Je známe, že boli popravení aj politickí väzni – členovia strany Mojahedin-e-Khalq a tí, ktorí sú väznení, sú mučení, zle

sa s nimi zaobchádza, bývajú odsúdení na smrť vo svojej neprítomnosti. Hrozba postihu za sympatizovanie s touto stranou reálne existuje, čomu svedčí aj skutočnosť, že agenti zbili alebo zatkli rodinných príslušníkov chystajúcich sa len navštíviť iránskych opozičných exilantov sídliačich v Iraku.

S ohľadom na znalosť situácie a pomerov v Iráne nebolo možné podľa Najvyššieho súdu primárne vylúčiť, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. Z tohto pohľadu sa podľa Najvyššieho súdu javí neutržateľným záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, že navrhovateľa nemožno považovať za prenasledovanú osobu v zmysle zákona o azyle.

V danom prípade navrhovateľ tvrdí, že je sympatizantom strany Mojahedin-e-Khalq, roznášal letáky strany spolu s ďalšími osobami, za čo bol jeho priateľ popravený a podľa názoru Najvyššieho súdu výpovede navrhovateľa ohľadne týchto okolností (pred odporcom ako aj pred krajským súdom) nie sú v rozpore s informáciami odporcu o tejto politickej strane a zaobchádzaní s jej členmi, či sympatizantmi v krajine pôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako nesúhlasí s názorom krajského súdu o navrhovateľovej nedôveryhodnosti. Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhovateľova výpoveď po celú dobu správneho konania bola konzistentná a vnútorne bez rozporov. Podľa Najvyššieho súdu nebolo potrebné klásť taký dôraz na jeho prvé vyhlásenie počas zadržania (v marci 2007) pre účely podania vysvetlenia, pretože vo všetkých nasledujúcich výpovediach nevybočil z rámca dôvodov, pre ktoré žiadal udeliť azyl. Jeho tvrdenia sú zrozumiteľné, zhodné a bez vnútorných rozporov. Takúto argumentáciu je možné použiť len podporne za situácie, kedy by i ďalšie okolnosti svedčili o tom, že navrhovateľom tvrdené skutkové okolnosti nie sú pravdivé.

Preto záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, podľa ktorého nebola preukázaná existencia opodstatnených obáv z prenasledovania pre zastávanie určitých politických názorov a teda neboli splnené podmienky pre udelenie azylu v Slovenskej republiky, posúdil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nepresvedčivý.

Ústavný rámec ochrany cudzincov v podobe práva na azyl je zakotvený v článku 53 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý sa obmedzuje len na dôvody udelenia azylu (t. j. osoba musí byť prenasledovaná pre uplatňovanie politických práv a slobôd). Podmienky poskytnutia ochrany a ďalšie náležitosti azylového konania odkazuje na zákonnú úpravu, ktorú predstavuje zákon o azyle.

Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 zákona ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. Podľa odseku 2 ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8 (§ 9 zákona).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o neudelení azylu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu, ale ani odvolacieho súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Preto nebolo

dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné, aby sa odporca v ďalšom konaní zameral na zistenie postavenia strany mudžahedínov v Iráne, postoja štátnych orgánov k jej členom i sympatizantom. Čo sa týka možného prenasledovania navrhovateľa z dôvodu jeho sympatizovania s Mojahedin-e-Khalq a vykonávania aktivít (roznášanie letákov) pre túto stranu, *považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za dôležité, aby odporca v ďalšom konaní posúdil ako kvalifikovať prípady, keď žiadateľa o azyl síce objektívne nie je možné považovať za príslušníka určitej politickej, náboženskej či inej vrstvy obyvateľstva v krajine pôvodu, je však nepochybné, že z určitých dôvodov je štátnymi orgánmi tejto krajiny s uvedenou vrstvou obyvateľstva spojovaný a je preto diskriminovaný alebo prenasledovaný.*

Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na navrhovateľom vyslovené obavy zo zatknutia pre svoje aktivity v prospech strany mudžahedínov s poukazom na represie štátnych orgánov proti sympatizantom tejto strany alebo rodinným príslušníkom jej členov bude potrebné vyhodnotiť tieto tvrdenia aj z pohľadu vyhodnotenia opodstatnenosti jeho strachu.

V ďalšom konaní preto odporca posúdi, či navrhovateľom uvádzané dôvody nie sú dôvodom pre udelenie azylu pre obavy z prenasledovania z dôvodu zastávania a sympatizovania s určitými politickými názormi.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia §224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 13. júla 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová